Systemy wbudowane (L1) - rozwiązania

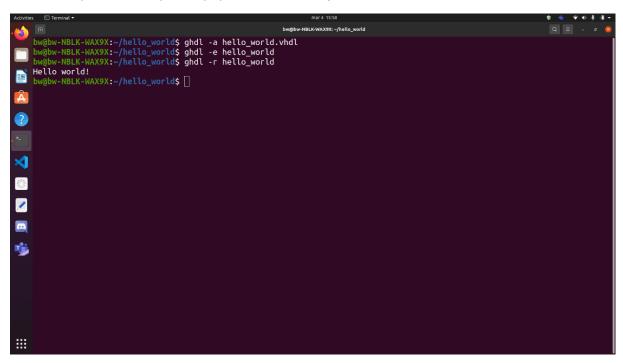
Błażej Wróbel, 250070, 3. rok, W11, informatyka

Zadanie 1.

W zadaniu 1 należało przeanalizować przykład znajdujący się w dokumentacji narzędzia *GHDL*. W tym przykładzie był podany plik ze źródłami przykładowego programu, który wypisuje *'Hello world!'* na standardowe wyjście i sekwencja kroków, które pozwalają na skompilowanie i uruchomienie programów napisanych w języku *VHDL*. Tymi krokami są:

- Wykonanie polecenia 'ghdl -a hello_world.vhdl'. W tym kroku kompilujemy kod źródłowy.
- Wykonanie polecenia 'ghdl -e hello_world' (nazwa pliku nie może się kończyć na .vhdl). W tym kroku ponownie dokonujemy kompilacji, ale tym razem wszystkich obiektów (encje, architektury itp.), które zdefiniowaliśmy. W tym momencie również dołączamy wszystkie potrzebne biblioteki.
- Wykonanie polecenia 'ghdl -r hello_world'. Dzięki temu uruchamiamy plik wykonywalny.

Skutkiem wykonania wszystkich poprzednich kroków jest to:

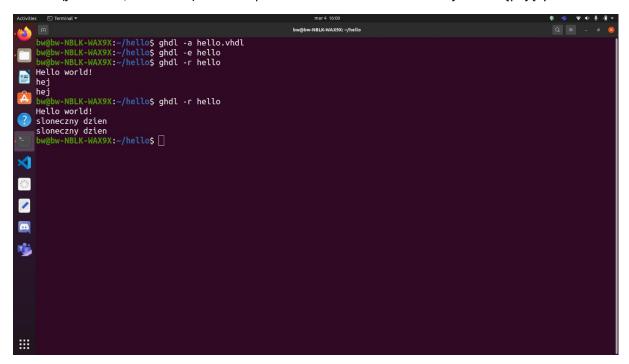
Po przeanalizowaniu źródeł programów można dostrzec, że język VHDL jest podobny do języka Ada. Oto przykładowe podobieństwa:

- ✓ Oba języki są silnie typowane (wszystkie zmienne muszą mieć określony typ, programista może w wygodny sposób definiować swoje własne typy).
- ✓ Podobnie dołącza się biblioteki zawierające użyteczne dla nas funkcje (słowo kluczowe use.
   W Adzie trzeba przed tym użyć słowa kluczowego with).
- ✓ Podział struktury programu na część deklaratywną (gdzie deklarujemy zmienne, tablice itd.) i na tą, gdzie wykonywane są obliczenia.
- ✓ Niemal identyczna składnia pętli for.

✓ Identyczny sposób odwoływania się do atrybutów typów złożonych (operator ' np. patterns'range z przykładu adder)

Zadanie 2.

W programie z zadania 1 wystarczy zadeklarować nową zmienną typu *line* i użyć funkcji readline(file F: text; L: out Line). Po skompilowaniu i uruchomieniu skutek jest następujący:

Zadanie 3.

W tym zadaniu należało przeanalizować, przykład z dokumentacji, dotyczący sumatora pełnego. W tym przypadku najpierw zdefiniowaliśmy porty/sygnały, które występują w naszym systemie i określiliśmy ich typ (czy są *in*, *out*, *in out* lub *buffer*) oraz wartości, które na nich mogą się pojawiać (w tym przypadku *bit*). Następnie w ciele konstrukcji **architecture** zdefiniowaliśmy zależności między wejściami, a wyjściami:

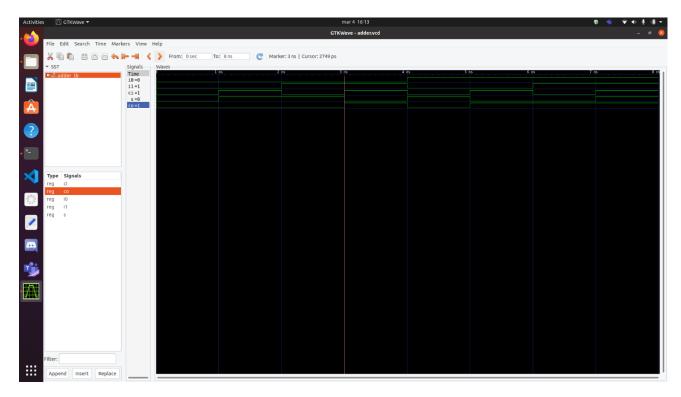
$$S = I_0 \oplus I_1 \oplus C_{in}$$

$$C_0 = (I_0 \wedge I_1) \vee (C_{in} \wedge I_0) \vee (I_1 \wedge C_{in})$$

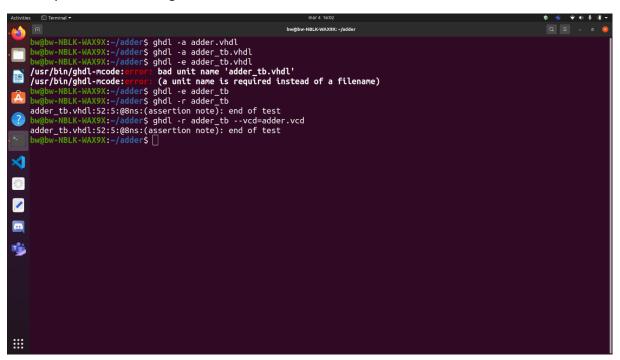
Gdzie $\bigoplus$ oznacza xor.

Potem stworzyliśmy test, który sprawdzał poprawność działania stworzonego przez nas modelu. Samo skompilowanie pliku z opisem naszego modelu nic ciekawego nam nie dawało, bo nie mogliśmy zbadać działania/zachowania naszego układu. Dopiero stworzenie, skompilowanie i uruchomienie testu, pozwala nam zbadać i zweryfikować jego działanie.

Plik .vcd wygenerowałem następująco: ghdl -r adder_tb --vcd=adder.vcd. Rezultat działania programu gtkwave na tym pliku:

A oto wynik działania samego testu:

Należało również odpowiedzieć na następujące pytania:

Co to jest adder i jak działa ?:

Sumator pełny jest układem logicznym służącym do dodawania bitów (z tego powodu zazwyczaj jest stosowany w kaskadzie z innymi sumatorami, co pozwala nam na dodawanie 8, 16, 32, 64 bitowych liczb binarnych). Zawiera trzy wejścia: na pierwszy i drugi bit, oraz przeniesienie (które być może powstało jako wynik dodawania na poprzednim sumatorze) oraz dwa wyjścia: na wynik i przeniesienie, które mogło powstać podczas dodawania. Wynik jest 'xorem' wszystkich trzech wejść

(co ma sens, bo jeśli mamy np. dwie wartości 1 i jedną wartość 0, to 1 xor 1 xor 0 = 0, co zgadza się arytmetyką w systemie dwójkowym), a przeniesienie jest klauzulą:

$$C_{out} = (In_1 \wedge In_2) \vee (In_1 \wedge C_{in}) \vee (In_2 \wedge C_{in})$$

Gdzie: In_1 – pierwszy bit, In_2 – drugi bit, C_{out} – przeniesienie na wyjściu, C_{in} – przeniesienie na wejściu.

Widać, że to wyrażenie również będzie poprawnie 'wyrażało' przeniesienie, bo np. gdy mamy dwie jedynki na wejściu to wyrażenie przyjmie wartość 1.

Czym są słowa entity, architecture, port, component, process ?:

Słowo entity:

Używając tego słowa tworzymy model/układ, który potem będziemy mogli opisać, uruchomić i przetestować. W ciele tej konstrukcji możemy wyspecyfikować porty/sygnały (tj. określić ich typy (in, out, in out, buffer)) oraz wartości, które będą się na nich pojawiać (np. bit).

Słowo architecture:

Za pomocą tej konstrukcji składniowej możemy określić sposób zachowania naszego modelu i podać zależności między poszczególnymi sygnałami (np. między sygnałami wejściowymi i wyjściowymi).

Słowo port:

Za pomocą tego słowa kluczowego możemy wyspecyfikować i opisać porty/sygnały występujące w naszym modelu (zazwyczaj stosujemy to słowo w ciele konstrukcji **entity,** przed słowem kluczowym **map** lub przy tworzeniu komponentu).

Słowo component:

Dzięki temu słowu kluczowemu możemy stworzyć 'kopię' naszego układu i potem wykorzystać ją w jakimś celu podczas symulacji.

Słowo process:

Dzięki tej konstrukcji składniowej możemy uruchomić symulacje działania naszego układu (i np. przetestować go). Podczas wykonywania takiej symulacji, każda instrukcja w ciele tej konstrukcji jest wykonywana sekwencyjnie (po kolei) i po wykonaniu ostatniej instrukcji symulacja zaczyna się od początku (chyba, że użyjemy słowa kluczowego **wait**, które zatrzyma symulacje po wykonaniu ostatniej instrukcji).

W jaki sposób jest testowany sumator ?:

Sumator jest układem logicznym, więc posiada swoją tabelę prawdy i w oparciu o nią układ jest testowany. W programie testującym została stworzona tablica zawierająca krotki (rekordy) wartości wejść i odpowiadających im wartości wyjść. Następnie na wejście *kopii* (komponentu) są podawane wartości logiczne i za pomocą asercji sprawdzamy, czy dla danych wartości wejściowych, wartości wyjściowe zgadzają się z poprawnymi odpowiedziami (tj. tabelą prawdy). Jeśli któraś odpowiedź jest błędna to zwracamy odpowiedni komunikat błędu, a jeśli wszystko przeszło bez problemu to zwracamy komunikat o pozytywnym wyniku testu.

Zadanie 4.

W zadaniu 4 należało napisać kod jednostki i testujący dla podanego układu logicznego. Opis jednostki znajduje się w pliku *system.vhdl*, a kod testujący w pliku *system_tb.vhdl*. Zależność między wejściem, a wyjściem przedstawia się następująco:

$$X = A \vee B \vee C$$

 $Y = (A \oplus C) \wedge (B \vee C)$

Gdzie $\bigoplus$ - oznacza xor.

Tabela prawdy dla podanego układu:

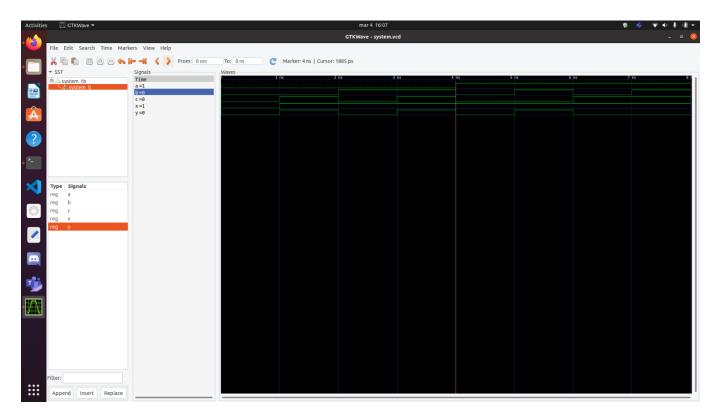
А	В	С	Х	Υ
0	0	0	0	0
0	0	1	1	1
0	1	0	1	0
0	1	1	1	1
1	0	0	1	0
1	1	0	1	1
1	0	1	1	0
1	1	1	1	0

Oto wynik działania testu:

```
Activities Terminal*

| Number | Neutron | Number | Numbe
```

Oto wynik działania programu **gtkwave** dla wygenerowanego pliku .vcd:

W celu możliwości przetestowania **gtkwave**, dołączam w pliku *zip* pliki *adder.vcd* (przebiegi z przykładu *adder*) oraz *system.vcd* (przebiegi z bieżącego zadania).